

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

7. Quisnam sit pensionis capax.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

nis penes Italum sit, An penes Clericum Hispanum? Responsum est in Rota, *ut constat ex decis. 399. prima parte*: Cum Papa referuat pensionem in his verbis: *Concedimus tibi Titio Clerico Italo pensionem centum nummorum aureorum super fructibus Decanatus Tolatani queras Clericum Hispanum, ut teneat illam in persona sua*: tunc penes Titium Italum est ius pensionis, & penes Hispanum laicum nominatum à Titio, est nudum tantum pensionarii nomen. Cum vero Pontifex pensionem concedit in hunc modum: *Assignamus pensionem centum nummorum aureorum super Decanatu Tolatano Caio Hispano Clerico, & volumus, ut eam exigit in commodum & utilitatem Titii Itali Clerici*: tunc ius pensionis residet penes Caium Hispanum, commodum autem & utilitas tota ad Caium Italum spectat.

Septimo quaeritur, An huiusmodi pensio in Caio Hispano Clerico constituta in commodum Titii Clerici Itali, extinguatur obitu ipsius Caii Clerici Hispani, An potius Titii Clerici Itali? Respondeo, extingui morte Caii Hispani, quoniam penes ipsum erat titulus & ius pensionis, quamvis commodum ad Titium Clericum pertinet: Pensio vero finitur & desinit obitu eius, in quo est ius & titulus. *Ita iudicatum est in Rota, decis. 399. par. 1. Quod si penes Titium Italum ius pensionis existat, & penes Caium Hispanum nudum tantummodo nomen*: tunc obitu Titii pensio finitur. Vnde quando ius pensionis est penes Clericum Hispanum, solet Italus, in cuius commodum est pensio referuata, facultatem à Romano Pontifice impetrare, ut possit pensio in Hispano Clerico constituta, ad alium Hispanum Clericum transferri, ut cum illum periculose aegrotare contigerit, alius subrogetur Clericus Hispanus. Si queras, utrius est pensionem transferre, Clerici Hispani, Aut Clerici Itali, quando Papa dat facultatem, ut pensio transferatur? Respondeo esse Clerici Hispani, penes quem est ius pensionis: nam Italus solum habet emolumentum & commodum pensionis. Vnde si Clericus Hispanus nolit pensionem ad alium transferre, eam Italus transferre nequit. Quid dicendum, si Papa dederit facultatem, ut pensio transferatur, & Hispanus Clericus transfulerit ad secundum Clericum Hispanum: Et deinde secundus Clericus Hispanus, ad quem primus pensionem trausfulerit, decesserit, An tunc morte eius pensio finiatur? finitur, quia obiit is, in quo ius pensionis residebat.

Octavo quaeritur, An Titius Italus, penes quem est pensionis emolumentum & utilitas, possit commodum ad alium transferre, etiam Caio Hispano Clerico in scio aut inuito? Potest: non enim tunc pensionem, sed suam commodum ad alium transmittit. *Sic etiam responsum est in Rota, decis. 400. prima parte*. Quid si Titius Italus, postquam ad alium pensionis commodum transfulerit, decesserit? Respondeo, pensionem non extingui, quoniam pensionis ius penes Caium Clericum Hispanum superstitet, & manet, *ut in eadem decis. dicitur*.

C A P. VII.

Quisnam sit pensionis capax.

PRimo quaeritur, An certa aliqua aetas in eo requiratur, cui pensio assignatur? nam perspicuum est, ad beneficia obtinenda certam aetatem exigi. Respondeo, ad pensionem habendam, titulo Clericali, non militari, requiri primam Clericorum tonsuram, ut postea ostendemus: atqui prima tonsura ante septennium non ante confertur, ac proinde pensio puero ante septennium non assignatur. *Vidi, inquit Gigas quaest. 13. num. 4. diem Bononia esse, Pontificis literas, quibus Clemens VII. referuabat pensionem annuam 24. ducatorum Cameralium cuidam puero quartum aetatis annum agentis, postquam clericali charactere insignitus esset: & indulgentiam esse illi, ut in eam teneret aetate ad primam tonsuram promoveretur*. Refert quoque Flamin. lib. 4. de resignat. beneficiorum q. 9. num. 12. in Rota iudicatum esse,

pueros iure communi capaces esse pensionum: sed necessarium esse, infantis aetatem exprimere, cum à Romano Pontifice impetratur, ut infantum pensionem referuet.

Secundo quaeritur, An qui est excommunicationis, suspensionis, vel interdicti sententia aut vinculo obstrictus, sit pensionis capax? Ait Gigas q. 14. num. 9. cum non esse capacem, ac proinde pensionem ei referuatam nullius esse momenti, quod cum ipso curiae Romanae vii contentit. Nam cum alicui pensio referuatur, in literis Pontificiis solet apponi clausula, quae apponitur cum beneficiis conferuntur, videlicet: *Teque à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti & aliis Ecclesiasticis sententiis, censuris & poenis, à iure, vel ab homine quouis occasione vel causa laetis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum presentium damtaxat consequendum, harum serie absolueris, & absolutum fore censens*. & reliqua.

Tertio quaeritur, An laico possit pensio conferri? Archidiaconus in c. *Quamuis*, verbo, *Prondari, de prob. in 6.* affirmat posse: videlicet laico bene de Ecclesia merito, vel laico graui necessitate presso, nec haberi aliunde ex quo suae necessitati prospiciat. Quod & ibidem Francus & Ancharanus affirmant. Id illi probant, eo quod pensio est quoddam ius temporale & profanum, à titulo & iure beneficii per se distinctum & separatum, sicut usufructus à rei proprietate seingitur: *Sic etiam Baldus & Felinus in cap. Ad audientiam. 2. de rescript. & sic Cardinalis & Imola cum aliis citat. Gigas de pensio. quaest. 21. num. 1. & 2. atque etiam Cacciaopus de pensioib. quaest. 13.* Ceterum (ut à me superius est dictum) licet communis fuerit opinio, pensionem profanum ius esse: nunc tamen praesul et eorum sententia, qui opinantur, pensionem esse ius rei spirituali annexum, quamuis à beneficio seunctum. Cum enim pensio referuatur alicui, clausula semper apponitur haec: *Cum primum Clericali charactere insignitus fuerit*. Attamen Romani Pontificis auctoritate conferti potest laico pensio, si rationabilis causa subsit, nimirum si laicus sit bene de Ecclesia meritis, & tali viuae subsidio indigeat: item ad redimendam iniquam vexationem, cum laicus Ecclesiam vexat. Item ad deterius aliquod malum deuitandum, ad pacem componendam: sed latius tunc esset fructus donatae ad totam laici vitam, ut eos ille colligat non suo, sed Ecclesiae, seu beneficiarii nomine. Est privilegium certis Militum collegiis datum, ut ipsi milites quamuis laici, & matrimonii vinculo adstricti possint habere pensiones usque ad certam numerum aureorum quantitatem. Leo X. primus in vrbe Collegium instituit Militum S. Petri, quibus concessit pensionem usque ad summam 130. ducatorum Cameralium, ut habetur in eius Constitutione, quae incipit: *Sicut prudens*, quam facultatem deinde confirmauit Clemens VII. Constitutione sic incipiente: *Ministerio*. Paulus item III. aliud Collegium instituit Militum S. Pauli: quibus concessit pensiones ducatorum ducatorum Cameralium, ut habetur in eius constitutione: *Romanus Pontifex ad onera*: quam constitutionem confirmauit Iulius Tertius in sua illa, quae incipit: *Ceterum spectata*. Pius quoque Quartus erexit Collegium Militum Prorium, etque potestatem fecit habendi pensiones usque ad summam 130. ducatorum Cameralium, quod eius docet Constitutio, cuius haec prima sunt verba: *Pii Patris Sixtus* etiam Quintus creauit Milites Laurentinos cum facultate obtinendi pensiones ad summam 200. ducatorum Cameralium: ut indicat eius Constitutio sic habens initium: *Postquam anno secundo*.

Verum quaerit aliquis, An pensio referuata alicui tanquam Clerico, cum tamen laicus esset, valeat? De hac te Gigas copiose q. 22. ex cuius sententia respondeo, in hunc modum. Aut Papa Titio pensionem referuat aduersus Caii precibus, dicentis Titium esse Clericum, aut referuat motu proprio. Primum si deur, pensio minime subsistit, quia Caius illa resulit, ac ideo impetratio subreptitia fait. Si secundum: nullius quoque momenti est pensio, quia licet Motus proprius Pontificis vitium subre-

ptionis excludat. *cap. Si motu proprio, de p. ab. in 6.* Non operatur tamen ultra voluntatem Pontificis concedentis, ut docuit Felinus in *cap. Constitutus, de rescript.* sed voluntas Pontificis non est dandi laico pensionem. Valebit ne impetratio, si statim Caius fiat Clericus? Negat Gigas eadem *q. num. 16.* quia tempore datæ pensionis Caius, Clericus non erat: & quod initio non valuit, solo temporis decursu non conualecit. *cap. Non firmatur, de regulis iuris in sexto.*

Sexto quaeritur, An spurius sit pensionis compos? Quæstio est de pensione, quæ datur alicui, ut Clericus est, non ut laicus. Sunt duæ opiniones, quarum una negat, eamque probat Gigas *quæst. 16. num. 3. de pensionib.* Altera vero affirmat, quæ placuit Cardinali Gabrieli Palæoto in *tract. de Notis & spuris filiis cap. 58.* atque etiam Gomezio in *regula de Amali possessio. quæst. 21. in fine.* Qui quidem auctores eo argumeto mouentur, quod pensio sit ius quoddam profanum, à beneficio per se distinctum & separatum: & ideo si quis habeat facultatem pensionem suam ad alium transferendi, sentiunt eum posse ad spurium transmittere, dummodo sit Clericus: item si spurio Episcopus cõcessit, Canonum mitigato rigore, ut possit Clericus fieri, & simplex beneficium habere, potest citato natalium vitio à Papa pensionem impetrare, resignando coram eo beneficium, & in eo referuando sibi pensionem.

Sed profecto dubium est hoc & incertum, quod affirmant isti. Nam licet pensio, Ecclesiasticum beneficium non sit, est tamen rei spirituali annexum: & talis iuris spurii minime sunt capaces.

Mihi igitur magis probatur prior sententia, quam sequitur Gigas: & ut ait Gambarus *lib. 6. de offic. & potestate legati num. 284.* Pontificia literæ subrepticæ habentur, quibus pensio referuaretur spurio, tacito natalium vitio.

Aspurii, dicunt aduersarii, possunt ius patronatus habere, ut ostendit *cap. Pia mentis, & cap. Fulgentius. 16. quæst. 7.* & tamen ius patronatus est spiritualibus annexum. At enim dispar ratio est & diuersa. Nam Ecclesia spurios à iure patronatus non excludit, ut facilius singulis inuitarentur ad fundandas, vel ædificandas, vel dotandas Ecclesias: at pensio datur in commodum & utilitatem pensionarii. Si tamen Papa sciens ac prudens spurio conferat, ac referuet pensionem, eo ipso eum aptum reddit ad pensionem habendam: Gigas *quæst. 16. num. 11. de pensionibus,* & in *Rota iudicatum est ab auditoribus, ut constat decis. 425. par. 1.* Spurium cui indultum est à Romano Pontifice, ut Clericus fieri queat, eo ipso ad pensionem esse idoneum.

Quæres, An si spurio Romanus Pontifex concedat ut beneficium habeat, & postea spurius illud coram Papa resignat, referuata sibi pensione ipsius Papæ concessu, sed tacito natalium vitio, valeat pensionis impetratio? Ratio dubitandi est, quia idem iuris est de parte, quod de toto: Sed ille factus est habilis ad beneficium: ergo ad pensionem super illud beneficium impositam. Ex altera parte videtur dispensatio Pontificia in primo actu finiri, eum spurium beneficium consecutus est. Primum probabilis est, quia tunc Papa loco resignati beneficii pensionem referuat & confert, ergo eo ipso quo spurium facit habilem ad beneficium, fecisse quoque videtur habilem ad pensionem habendam in illo beneficio resignato constitutam: secus est, cum in aliis Pontificia dispensatio primo actu finitur, & desinit: quia in primo tota completur.

Si iterum roges: An si spurio Romanus Pontifex sciens concedat, ut possit beneficium habere, eo ipso tacite concessisse intelligatur, ut pensionem obtinere queat? Ratio dubitandi est, quia in dispensatione argumentum nõ valet ab uno ad aliud, licet primum sit maius; nisi secundum sit primi pars, aut cum primo necessario connexum. Ex altera parte videtur esse concessum, ut pensionem habere possit, quia eo ipso quo factus est capax beneficii, videtur factus capax pensionis, quia pensio datur loco beneficii. Item si factus est aptus ad beneficium, ergo ad primam tonsuram, sine qua beneficium haberi non po-

test: at ut superius dixi, eo ipso quo quis à Papa impetrat, ut quamuis spurius sit, possit Clericus fieri, factus est capax pensionis, quia ut Clericus debet ex bonis Ecclesiæ alii ac sustentari: ergo si factus est beneficii capax, eo ipso factus intelligitur habilis ad pensionem habendam. Hæc opinio mihi magis placet, secluso curiæ stylo, si contrarium habeat; nam stylus curiæ, legis rationem habet.

Aliud vero est, si quis spurius auctoritate Episcopi factus sit habilis ad primam tonsuram, & simplex beneficium: nam is non eo ipso factus est capax pensionis, cum Episcoporum non sit pensiones in beneficiis imponere. Unde si is, tacito natalium vitio, pensionem consequatur à Papa, irrita est impetratio. At vero si Episcopus concesserit pensionem spurio Clerico in iis casibus, in quibus superius dixi *Cap. 6. quæst. 1.* eum posse concedere, rata & firma erit talis donatio, si prius ipse Episcopus eum fecerit habilem ad primam tonsuram, & ordines minores, etiamsi cum talis Clericus ab Episcopo talem impetrat pensionem, natalium vitium taceat. Sic Gigas *quæst. 16. citata, & 18.*

Septimo quaeritur, An Titius habens facultatem transferendi pensionem ad quemcumque voluerit, eam possit transferre ad filium suum ex legitimo susceptum matrimonio, vel etiam extra matrimonium natum? Mando sius in *tractatu signatura gratia & iustitia, tit. Translationes,* negat, ob eam rationem, quod Clemens VII. in Constitutione, qua incipit: *ad Canonum,* quam ad verbum refert Gigas *de pension. quæst. 86.* statuit, ne filius presbyteri possit succedere in beneficio, quod pater obtinuit: Sed appellatione beneficii laxius sumpta pensio continetur teste Felino *cap. Postulasti num. 8. de rescript. & Caccialupus, de pension. quæst. 30.* Verum aliter sentit Gigas *quæst. 86. num. 5.* quem sequitur Flaminius *de resignation. beneficio. lib. 6. q. 4. num. 21.* quia pœnæ & odia sunt restringenda. Ergo ea Constitutio locum habet in beneficio, in pensione non item. Nec obstat, inquit Flaminius. Concilii Tridentini *sess. 25. cap. 15. de reformat.* ubi statuitur, ne filius possit habere beneficium in Ecclesia, in qua pater illud habuerit, vel habet, etiamsi sit dissimile, atque etiam pensionem super fructibus illius beneficii: Nam hoc, inquit ille, solum prohibet, quo minus pater habens pensionem in beneficio, quod per resignationem dimisit, possit eam transferre ad filium: at vero si pater pensionem habuerit in beneficio, quod ipse nunquam obtinuit, minime impeditur à pensione ad filium transmittenda. Nihilominus exeat Constitutio edita à Pio Quinto, cuius hæc prima verba sunt: *Quæ ordini Ecclesiastico:* in qua decernit ut nullus siue testamento, siue donatione, siue legato, siue elemosyna, siue alio quocumque titulo, & pio opere ex bonis Ecclesiæ aliquid ad spurios filios transmittat.

Octauo quaeritur, An spurius legitima auctoritate solutus à legibus, ut Clericus fiat, & beneficium habeat, hoc ipso factus sit capax pensionis? Respondeo, cum hac distinctione: Aut est legibus solutus auctoritate Episcopi, qui Canonum rigorem remittendo, potest facultatem concedere, ut spurius minoribus ordinibus initiari, & beneficium liberum omni cura animarum retinere queat. *cap. 1. de Fil presbyt. in 6. ac ibidem Ioannes Andreas, Archidiaconus, Geminianus, & Ancharanus:* Aut Romani Pontificis indulgentia soluitur ab illis legibus: si primum, non eo ipso factus est capax pensionis, nisi illius, quam potest Episcopus conferre, iuxta id quod superius dixi *cap. 6. quæst. 1.* Si secundum vero, Gigas *quæst. 18. de pensionibus* sentit adhuc egere Pontificis concessu & beneficio, ut fiat idoneus ad pensionem habendam, quoniam in legum & Canonum relaxatione argumentum à maiori, pari, vel simili sumptum, non valet. Nam (ut hoc exemplis probem) e. vlt. de *Translat. pralato.* cõceditur euidam, ut ad maiorem Ecclesiam transeat, nec tamen eo ipso est illi cõcessum ut ad minorem vel parem Ecclesiam transferatur. Sed certe probabilis videtur, si Papa concedat spurio ut Clericus

fiat, & beneficium obtineat, eo ipso esse illi concessum, ut sit quoque pensionis capax. Et Gigas ipse *questione practica ad finem*, ait: Quando taliter dispensatus consecutus fuit beneficium simplex, siue curatum, & illud renuntiasset reseruata sibi annua pensione super fructibus illius, eam poterit retinere, quia idem iuris est de parte, quod de toto *cap. Maioribus de praben. Et Quae de toto, ff. de rei vendica*. Ergo si spurius potest beneficium habere, poterit quoque pensionem sibi in eo beneficio dimisso reseruare. Et *questione decimanona, ad finem: Praemissis*, inquit, *omnibus non obstantibus, si essem iudex, indicarem semper illegitimum dispensatum quoad ordines, Et ad beneficia, esse capax Ecclesiasticae pensionis*.

Nono quaeritur, An Titius consensu Pontificis transferens pensionem ad Caium, cum primum Clericali characteris fuerit insignitus, ac non aliter, eam exigere & percipere queat, antequam Caius sit Clericus effectus: hoc est, An possit exigere toto eo tempore conditionis in futurum pendente? Nam ex vna parte videtur eam capere & percipere non posse, quoniam pensio per translationem extinguitur, & noua altera constituitur; ergo Titius à die, quo in translationem consensit, pensionem extinguit. Ex parte altera, cum pensio sit sub conditione in futurum pendente translata, non videtur Titius suo se iure abdicasse ante conditionem impletam. Respondeo, posse Titium ante conditionis euentum pensionem exigere, quia quodcumque consensus est conditionalis, ante conditionem impletam, perinde est ac si datus non esset. *Baldus in l. Siquidem, C. de Exception.* Ergo pensio non est extincta. Quemadmodum cum quis suum beneficium dimittit alteri gratia, & non aliter, non se abdicat beneficium quod deponit, nisi alteri conferatur. Sic Flaminius de *resignatione beneficiorum, quest. 4. §. 1. Et seqq.* ubi nominat etiam alios auctores pro eadem sententia. Quid dicendum vero, si ille absque legitima facultate primam Clericorum tonsuram ab alieno Episcopo acceperit? statimne ut eam acceperit, pensionem per Titium ad ipsum translata acquirat? Minime, quia primam tonsuram ab Episcopo non suo sine sui Episcopi licentia accipiens, est ipso iure suspensus: ita ut ad vltiores ordines promoueri non possit sine legitima superioris auctoritate: ac proinde nequit capere pensionem.

Decimo quaeritur, De Titio, qui vicinus morti, habensque potestatem transferendi pensionem ad Caium nepotem suum, si cum obierit, aetatem legitimam, & primam tonsuram, vel minores Ordines ipse Caius habuerit: sin minus, eam transferat ad Seium alterum nepotem: valebit nec ne huiusmodi translatio, ad Seium facta, si prius facta est ad Caium, si legitimam aetatem & minores ordines aut primam tonsuram habuerit: cum Titius decesserit? Valebit sane: quia licet quando Titius obiit, Caius, nec aetatem legitimam habebat, nec erat Clericus: Titius tamen non simpliciter ad eum pensionem transtulerat: nam si ita transtulisset, nullius momenti translatio fuisset: sed quia sub conditione transtulit, ideo sub conditione consensum praestitit: ac proinde ius, quod in pensione habebat, non amisit: atque idcirco pensionarius potuit ad Seium nepotem alterum pensionem transmittere, cum conditio in Caio suum effectum non fuerit sortita.

Vndecimo quaeritur, An religiosus idoneus sit ad pensionem consequendam? Respondeo, religiosum, qui solemniter voto est paupertatem professus, nihil proprium habere posse. *cap. Cum non dicatur, 12. q. 1. Et cap. Cum ad Monasterium, de statu Monach.* ex quo fit, ut pensionem habere nequeat religiosus, cum pensio sit ius quoddam certam pensionem ex fructibus beneficii exigendi & percipiendi. Ergo, quemadmodum religiosus vniuersum in re aliqua habere non potest, ita nec in beneficio pensionem. At Romani Pontificis auctoritate conceditur aliquando religioso, vel in monasterio, vel extra illud viuenti pensio, qua honeste & commode sustentetur. Quaerit aliquis,

An Abbatis superioris concessu possit Monachus, vel religiosus certam aliquam pensionem habere ex Monasterio bonis, unde sibi de victu vel vestitu prospiciat? Iure communi & antiquo potest: ita tamen ut superior eam ad nutum suum possit auferre & reuocare. *Panormitanus in cap. Nisi essent, de praben.* Nam ut seruis expresso, vel tacito domini permissa, potest peculium possidere, licet proprium quid habere nequeat. *l. Quam Taberontis, ff. de peculio.* Sic religiosus potest iure communi antiquo ante Concilium Tridentinum peculium aliquod habere, sed Abbatis nutu reuocabile, tunc enim proprium non habet.

Quare Monacho concedi potest, ut habeat aliquid ad vitae vsus necessarium, ut docuit Calderinus *consil. 2. in rubrica, de regularibus.* & Innocentius *cap. Insinuanti, de Clerici vel Monachi, Bartolus in auben. ingressi, C. de sacrosanctis Ecclesiis*, quos memorat Gigas de *pension. q. 15.* Mouet quoque Ioannes Andreas in *cap. Non est obligatorum, de regul. iuris in 6. statutum valere editum in Cenobio, ut quisque habeat decem aureos in singulos annos ad vestitum sibi parandum.* Sed, An pensionem Abbatis nutu Monacho datam, & postea auctoritate Papae confirmatam possit Monachus inuito Abbate retinere, dubium est. Ait Panormitanus loco proximo dicto posse, quia inferior non potest auferre priuilegium, superioris auctoritate concessum: quod quidem locum habet, cum Papa sciens & prudens talem pensionem confirmauerit: alioqui minime, teste Gigante loco citato. *num. 3.* Ex his haberi iudicium potest eius quaestionis, An religiosus certam aliquam pensionem professus, cum ad Episcopatum promotus est, quem deinde Romani Pontificis auctoritate deponit, licite sibi ex eo annuam reseruet pensionem ducentorum aureorum nummorum Papae consensu? hoc enim posse fieri, inde colligitur, quia licet non sit voto paupertatis absolutus, eam tamen pensionem Pontificia auctoritate possidet, qua commode sustentetur.

Duodecimo quaeritur, An foeminae possit assignari pensio? Negat Gambarus *lib. 6. de offic. Et potestate legati, num. 281.* posse eam assignari, praeterquam Abbatissa, ac Priorissa Monasteriorum, vel Ecclesiarum suarum praefecta, in quibus certa quaedam beneficia habent, ut *Doctores annotant in cap. Cum ad Ecclesiarum, de offic. ordin. Et cap. Dilecta, de maioribus, Et obedient.* His enim foeminis auctoritate Papae potest pensio conferri, in fructibus, siue bonis suarum Ecclesiarum, vel beneficiorum constituta.

C A P. VIII.

In quibus beneficiis possint pensiones constitui.

PRIMO quaeritur, An in beneficio iure patronatus affecto, possit inficio patrono pensio constitui? Hanc quaestionem tractat Gigas de *pension. quest. 24.* & Gambarus *libro paulo ante nominato, num. 94.* Ex quo: um sententia respondeo, posse, quia pensio in huiusmodi beneficio imposita, nihil derogat iuri patroni: beneficium quidem sine eius consensu non conferitur: sed postquam nutu eius est collatum alicui, pensio absque eius consensu alteri reseruatur: Ut si legatus Romani Pontificis habens facultatem conferendi beneficia, & imponendi pensiones, Titio Clerico à Patrono nominato, conferat beneficium, & postea pensionem Seio reseruatum in eo constituat. Sed Patrono, inquit, alimenta debentur. *cap. Pia mentis, Et cap. Filio, 16. quest. 7.* ergo Patrono nocet pensio in beneficio constituta. Respondeo: Si reuera contingeret, ut patronus alimentis indigeret & vtrique videlicet ipsi & pensionario satisfieri ex fructibus beneficii nequireret, prior esset Patroni causa, quam pensionarii. Est enim beneficium obligatum Patrono. Is autem, qui in re aliqua anteriorem habet hypothecam, iure praefertur. *l. Prior, Et l. Qui balneum, ff. Qui potiores in pignore habentur.*

Secundo quaeritur, An si pensio in dicto beneficio sit

immo.